

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: G., s. r. o.**, zastoupen Mgr. Jiřím Slavičkem, advokátem, se sídlem Na Pankráci 11/449, Praha 4, proti **žalovanému: Státní ústav pro kontrolu léčiv**, se sídlem Šrobárova 48, Praha 10, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2006, č. j. 6 Ca 57/2004 - 40,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá kasační stížností shora blíže označený rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba, kterou se dožadoval snížení pokuty udělené žalovaným správním orgánem (Státní ústav pro kontrolu léčiv); pokuta byla žalovaným žalobci udělena za porušení § 2 odst. 1 písm. c) a odst. 3 a § 2a zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy a o změně a doplnění zákona č. 468/1991 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o regulaci reklamy“) rozhodnutím ze dne 17. 2. 2004, č. j. 10258/2003, ve výši 250 000 Kč.

Z hlediska skutkového šlo o to, že žalobce jako zadavatel reklamy v reklamě na léčivý přípravek E. (vakcína proti klíšťové encefalitidě) v reklamním materiálu - letáku určeném odborné veřejnosti, který šířil v období září a října 2003 (a předal jej dvěma stům praktickým lékařům pro děti a dorost) uvedl mj. údaj: „E. je jediná vakcína proti klíšťové encefalitidě, která svým složením splňuje požadavky kladené E. na humánní léčiva“. (E. je Evropská

agentura pro hodnocení léčivých přípravků - *pozn. Nejvyššího správního soudu*), dále leták obsahoval vedle tohoto údaje i údaje o riziku přenosu prionových infekcí a s tím spojeným rizikem onemocnění Creutzfeld - Jakobovou nemocí a další informace o nebezpečnosti užívání léčivých přípravků, vakcín, obsahujících lidský albumin.

Žalobce po provedeném správním řízení shledal žalovaného vinným správními delikty podle shora uvedených ustanovení zákona o regulaci reklamy, přičemž mělo jít o porušení zákazu reklamy klamavé, rozporu reklamy s dobrými mravy a porušení ustanovení o přípustnosti srovnávací reklamy. (Vedle žalobce byl jediným držitelem rozhodnutí o registraci léčivého přípravku, vakcíny proti klíšťové encefalitidě společnost B. C. spol. s r. o. - vakcíny F. - I. I., která podle názoru žalovaného splňovala stejně jako vakcína E. požadavky EMEA kladené na humánní léčiva, obě vakcíny měly platnou registraci pro uvádění na trh jak v České republice, tak v zemích Evropských společenství).

Výši pokuty odůvodnil tak, že reklama byla zaměřena na odborníky, a právě těm je známo, že očkovat proti klíšťové encefalitidě je možné pouze dvěma vakcínami, a to žalobcovou a vakcínou společnosti B. C. spol. s r. o.; tvrzení v reklamě se přímo týkala bezpečnosti a ochrany zdraví, přičemž některá tvrzení byla klamavá. Žalovaný přihlédl i ke způsobu šíření reklamy, které nebylo v rozporu se zákonem, ukončení distribuce letáku ještě před zahájením správního řízení, na druhé straně však nebyly již rozšířené letáky staženy z oběhu a protiprávní jednání tak v době rozhodování stále mohlo mít následky. Ve prospěch žalobce žalovaný přihlédl k jeho zájmu věc vyřídit smírně, v dalším šíření letáku již nepokračuje. Výslovně pak žalovaný uvedl, že nehodnotí hospodářský dopad reklamní aktivity žalobce pro účely výše trestu. S ohledem na to, že se jednalo o první porušení zákona o regulaci reklamy, byl s ohledem na použité sankční ustanovení, jež umožňovalo uložit pokutu až do výše 2 milionů Kč, uložena pokuta v první čtvrtině zákonného rozpětí.

Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u městského soudu, kterou se s využitím ustanovení § 65 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) domáhal snížení trestu za správní delikty, přičemž výrok o vině žalobou nenapadl. Předmětem soudního přezkumu proto byla pouze a jediné výše trestu (pokuty), přičemž s. ř. s. pro tento případ umožňuje soudu upustit od trestu nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, pokud byl trest uložen ve zjevně nepřiměřené výši, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním odkazováním v nikoli zásadních směrech doplní.

V žalobě poukázal na to, že § 8 odst. 4 zákona o regulaci reklamy požaduje, aby správní orgán ukládající pokutu při určení její výše přihlédl zejména k závažnosti, způsobu, době trvání a následkům protiprávního jednání.

Uvedl, že posouzení závažnosti jeho jednání není možno zužovat pouze na počet konkurentů a konkurenčních léčivých přípravků na trhu s vakcínami proti klíšťové encefalitidě na území České republiky, k posouzení závažnosti jednání mělo být podle názoru žalobce třeba zkoumat podíl žalobce na trhu, rozsah reklamy, rozsah adresátů, intenzitu reklamy, míru objektivitu informací šířených v reklamě jako celku, poměr informací nesplňujících požadavky zákona k informacím tyto požadavky splňujícím, stupeň zavinění žalobce, dopad na hospodářskou soutěž, dopad na výsledky soutěžitelů na relevantním trhu s vakcínami a jiné faktory ovlivňující stupeň závažnosti vytýkaného jednání (k tomu uvedl, že jeho podíl na trhu s vakcínami proti klíšťové encefalitidě je 10 % až 12 %, rozšířeno bylo ne více než 200 kusů prospektů ne více než 200 odborným lékařům, což mělo svědčit

o omezeném rozsahu a intenzitě provádění reklamy). Většina informací v letáku splňuje požadavky zákona; nevhodnou formulaci zvolil žalobce zcela neúmyslně, jeho jednání tedy bylo méně závažné či dokonce nepatrně závažné.

Za nedostatečné dále žalobce označil posouzení doby trvání vytýkaného jednání, přičemž reklamní kampaň trvala pouze přibližně dva týdny, tedy velmi omezenou dobu, a žalobce ji ukončil po prvním upozornění konkurenční společnosti na nevhodnou formulaci údaje o vakcíně E.

V rámci uvážení o výši pokuty měl podle názoru žalobce žalovaný posoudit hospodářský dopad vytýkaného jednání a jiné jeho následky, a to alespoň rámcově - zastával přitom názor, že následky protiprávního jednání na postavení soutěžitelů na trhu vakcín proti klíšťové encefalitidě a na hospodářské výsledky soutěžitelů jsou nepatrné.

Žalobce rovněž nesouhlasil s názorem žalovaného, že reklama byla způsobilá vyvolat pocit strachu; adresáty byli výhradně odborní lékaři, kteří jsou informováni o tom, že vakcína E. neobsahuje lidský albumin, a rizika spojená s užitím vakcíny obsahující lidský albumin jsou jim rovněž známa, proto způsobilost vytýkané údaje užitého v reklamě vyvolat pocit strachu byla velice omezená až nepatrná.

Skutečnost, že 200 reklamních letáků zůstává v oběhu, považoval žalobce z hlediska účinků vytýkaného jednání za zanedbatelnou. Připomněl v žalobě rovněž, že již splnil rozhodnutím uloženou povinnost informovat adresáty reklamy o tom, že tvrzení „E. je jediná vakcína proti klíšťové encefalitidě, která svým složením splňuje požadavky kladené E. na humánní léčiva“ je nepravdivé.

Žalobce proto v přesvědčení, že výše pokuty neodpovídá plně závažnosti, způsobu, době trvání a následkům vytýkaného jednání, navrhl, aby soud pokutu snížil.

Městský soud po vyjádření žalovaného žalobu zamítl, neboť ve výši uložené pokuty zjevnou nepřiměřenost neshledal. Přitom nejdříve poukázal na principy soudního přezkumu správního uvážení, o které při ukládání pokuty jde; rozsah přezkumu je omezen na to, zda úvaha nevybočila z mezí a hledisek stanovených zákonem, přičemž rozhodnutí správního orgánu musí být přezkoumatelné i pokud a jak byla vzata v úvahu hlediska v zákoně stanovená. Zákon o regulaci reklamy uvádí v § 8 odst. 4 v demonstrativním výčtu kritéria závažnosti, způsobu, doby trvání a následků protiprávního jednání. Městský soud především poukázal na skutečnost, že žalovaný se vyrovnal se všemi zákonem požadovanými kritérii, důvod, proč byla pokuta uložena ve výši jedné osminy zákonného rozpětí z odůvodnění jasně vyplývá. Městský soud nesouhlasil s názorem žalobce, že jeho jednání bylo méně závažné až nepatrně závažné; pro závažnost správního deliktu založeného na objektivní odpovědnosti delikventa není rozhodující, zda jednání, kterým byla naplněna skutková podstata deliktu, bylo úmyslné či nedbalostní, ale skutečný obsah tohoto jednání. V daném případě žalobce jím distribuovaný výrobek označil jako jediný (přičemž na trhu byly pouze dva výrobky), který svým složením vyhovuje nezávazným doporučením E. na humánní léčiva. Závažnost jednání podle městského soudu nesnižoval fakt, že letáky byly určeny odborným lékařům, neboť ze správního spisu plyne, že na bezpečnost vakcíny konkurenční společnosti se dotazovala lékařka, vedoucí oddělení epidemiologie územního pracoviště Krajské hygienické stanice Jihočeského kraje (a to přímo v klíčové otázce rizika přenosu prionů látkou F. I. I.).

Městský soud vyložil, že jednání, které bylo žalobci vytčeno, je objektivní stránkou skutkové podstaty, zatímco objektem skutkové podstaty deliktu je v případě zákona o regulaci reklamy ochrana veřejnosti před různými tam vyjmenovanými způsoby reklamy; nejde však ani o odpovědnost za zavinění, ani za výsledek. Dopad reklamy v jiných oblastech, např. v oblasti hospodářské, je předmětem ochrany podle jiných zákonů v jiných řízeních. Protože pro naplnění skutkové podstaty deliktů, jimiž byl žalobce uznán vinným, není vyžadována skutečná změna postavení žalobce a konkurenčního subjektu na trhu, event. i dopad na jejich hospodářský výsledek, není tato skutečnost zákonným hlediskem podle výše citovaného ust. § 8 zákona o regulaci reklamy pro stanovení výše pokuty.

Městský soud neshledal ve výši uložené pokuty zjevnou nepřiměřenost, neboť stát je povinen garantovat ochranu práv adresátů reklamy a vést subjekty trhu k chování v souladu se zákonem, připomněl přitom úlohu preventivního prvku postihu (generální prevence) - pokuta nemůže být tak nízká, aby pozbyla preventivního účinku. Pokud jde o žalobce, žalovaný zvážil všechna zákonná kritéria, včetně těch, jež svědčila ve prospěch žalobce. Městský soud proto ze všech jím vyložených důvodů neshledal postih žalobce zjevně nepřiměřeným.

V kasační stížnosti uplatňuje stěžovatel důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nesprávné posouzení právní otázky soudem. Přestože odpovědnost za spáchaný správní delikt je objektivní, zastává stěžovatel názor, že při výši pokuty bylo třeba přihlídnout k subjektivní stránce jeho jednání (úmysl či nedbalost) a jeho následkům v oblasti postavení stěžovatele na daném trhu a v dopadu na jeho hospodářský výsledek; soud se podle jeho názoru nezabýval dobou trvání jednání, ani k ní nepřihlédl.

Stěžovatel dále v kasační stížnosti namítal, že je mu známo, že žalovaný se při ukládání pokut řídí i mimo jiné tím, zda reklama měla nějaký hospodářský efekt.

Jako nesprávný právní závěr tedy stěžovatel označuje názor městského soudu, že pro výši pokuty není rozhodná forma zavinění a dopad jednání na postavení stěžovatele na trhu a jeho hospodářský výsledek. Dobou trvání jednání se soud podle jeho názoru nezabýval. Pokutu stěžovatel považuje za nepřiměřenou, proto navrhl zrušení rozsudku městského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření; uvedl, že přihlédl ke všem kritériím stanoveným v § 8 odst. 4 zákona o regulaci reklamy, výslovně zohlednil dobu trvání jednání stěžovatele, přičemž poukázal na tu část odůvodnění rozhodnutí, kde tak učinil. Rovněž poukázal na tu část odůvodnění rozsudku městského soudu, v níž tento soud výslovně uvedl, že přezkoumal úvahu žalovaného ve všech intencích. Žalobcovo přesvědčení, že stejná reklama šířená úmyslně či z nedbalosti bude mít rozdílné následky (míněno v dopadu na prodejnost produktu), považuje za mylné. Měřítkem závažnosti protiprávního jednání podle zákona o regulaci reklamy není forma zavinění, nýbrž rozsah porušení zákona, tedy v jaké míře je porušeno to které ustanovení zákona. Následkem jednání je podle žalovaného též nejen konkrétní zjištěný následek, nýbrž i pouhá hrozba následku, přičemž je na správním orgánu dozoru, aby posoudil, do jaké míry protiprávním jednáním hrozí vznik nežádoucího následku reklamy, např. ovlivnění adresátů v důsledku neobjektivních informací o prezentovaném léčivém přípravku. Žalovaný posuzuje reklamu s ohledem na její vztah k léčivým přípravkům a k ochraně zdraví, nikoliv s ohledem a hospodářské aktivity účastníků řízení a případnou vzniklou škodu. Tyto skutečnosti mohou být předmětem soukromoprávního řízení.

K námitce stěžovatele, že žalovaný v jiných případech užívá hledisko hospodářského efektu při stanovení výše pokuty, uvedl žalovaný, že stěžovatel patrně míří na případ č. j. 10193/2004, kde rozhodoval ve věci reklamy na humánní léčivý přípravek H.; údaje o spotřebách léčivého přípravku H. nebyly podkladem pro určení výše sankce (ani v ohledu hospodářského dopadu), nýbrž sloužily k vyvrácení tvrzení účastníka řízení o tom, že prospěch poskytnutý lékařům v rámci odborného semináře „H. a onkologický program ve společnosti G.“ konaného ve dnech 16. 6. 2004 - 20. 6. 2004 v Edinburgu ve Spojeném království Velké Británie a Severního Irska nemohl mít vliv na objektivnost rozhodování odborníků o předepisování konkrétního léčivého přípravku. Údaje o hospodářském dopadu žalovaný proto pokládá pouze za indikátor úspěšnosti reklamy, nikoli za indikátor posouzení závažnosti porušení zákona o regulaci reklamy, neboť jak uvedl sám žalobce, i reklama porušující zákon může být úspěšnou reklamou a splnit žádaný efekt propagace výrobku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a shledal, že není důvodná.

Stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost rozsudku spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení; tohoto pochybení se soud může dopustit, pokud aplikuje na věc nedopadající právní normu, anebo normu sice přílehavou, leč její výklad není možno akceptovat.

V projednávané věci měl městský soud přezkoumat správní úvahu žalovaného při ukládání pokuty za správní delikt podle zákona o regulaci reklamy a dále rozhodnout, zda uložený trest nebyl zjevně nepřiměřený. Pokud městský soud vyložil, jakou metodou je ve správním soudnictví přezkoumávána správní úvaha, nelze mu nic vytknout. Již od počátku devadesátých let minulého století správní soudy judikovaly, že stanovení výše pokuty za správní delikt je výsledkem správní úvahy, která je soudem přezkoumatelná - § 78 odst. 1 s. ř. s. stanoví, že soud zruší pro nezákonnost rozhodnutí i tehdy, pokud zjistí, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo je zneužil. Rozhodnutí proto musí být přezkoumatelné v tom směru, zda a jak byla vzata v úvahu hlediska v zákoně stanovená.

Zákon o regulaci reklamy jako výslovná hlediska pro určení výše sankce stanovil v § 8 odst. 4 závažnost, způsob, dobu trvání a následky protiprávního jednání. Stěžovatel se v kasační stížnosti domáhá, aby pod kritérium závažnosti byla podřazena i forma zavinění, a aby jako součást následků jednání byl vzat hospodářský výsledek a postavení stěžovatele na daném trhu.

Pokud stěžovatel tvrdí, že se soud nezabýval jeho námitkou vztahující se k nedostatečnému posouzení doby trvání vytýkaného jednání, pak se jedná o námitku podřaditelnou pod § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud je nucen na tomto místě konstatovat, že úprava správního trestání je poznamenána značnými deficity, zejména v ohledu stanovení základních nepodkročitelných principů, které jinak ovládají trestní právo. Judikatura správních soudů proto již v řadě ohledů užila jako teoreticko-doktrinní východiska principy, jež nezpochybnitelně ovládají oblast trestněprávní. Při bližším pohledu na kritéria stanovená zákonem o regulaci reklamy pro ukládání trestu (závažnost jednání, způsob, doba trvání

a následky) lze zjistit, že věcně naplňují zhruba to, co v trestním právu znamená pojem „společenské nebezpečnosti“ (srov. § 3 odst. 2 trestního zákona). Jde tedy o vyjádření kritérií charakteru a stupně materiální stránky konkrétního správního deliktu, které umožňuje správnímu orgánu konkretizovat nebezpečnost spáchaného deliktu, a tím naplnit zásadu adekvátnosti trestu (tj. požadavek jeho individualizace). Přitom v teoretických pracích z oblasti trestněprávní (např. Novotný O. a kol.: Trestní právo hmotné, I. Obecná část, 3. vyd., Praha, Kodex, 1997, str. 131) se kupříkladu uvádí, že pojem „nebezpečnost trestného činu pro společnost“ by mohl být nahrazen například výrazem „závažnost trestného činu“; kritérium „závažnosti“ protiprávního jednání v oblasti správního trestání proto vyjadřuje sepětí deliktu s konkrétní mravní, sociální a politickou realitou v podobě chráněných zájmů. Charakter závažnosti je pak dán především povahou ohrožených nebo zasažených objektů deliktu, jakož i povahou samotného jednání. V úvaze o trestu pak musí být vyjádřeno, kde se z hlediska rozpětí typové nebezpečnosti nachází konkrétní nebezpečnost (závažnost) správního deliktu. Pro správní úvahu o výši pokuty za spáchaný správní delikt pak kritéria vyjádřená explicitně v zákoně o regulaci reklamy znamenají požadavek vyrovnat se konkrétně s intenzitou, s jakou byly naplněny znaky skutkové podstaty správního deliktu. V projednávané věci, jak správně uvedl městský soud, je objektem deliktu vztah či zájem na určitých hodnotách, jejichž ohrožení nebo porucha je nezbytné postihovat správním trestem, konkrétně zájem na nešíření zakázané reklamy, ochranu zdraví, ochranu adresátů reklamy před informacemi, jež jsou způsobitelné je uvést v omyl. Objektivní stránka deliktu spočívá v jednání jako projevu vůle delikventa navenek, následku a příčinném vztahu. Následkem je pak změna objektu, pokud se projevuje jako jeho porucha nebo ohrožení; následkem deliktů kladených stěžovateli za vinu tedy musela být porucha nebo ohrožení ochrany zdraví, ochrany adresátů reklamy před nežádoucími praktikami jejich zadavatele. Způsob jednání leží v projednávané věci mimo znaky skutkové podstaty, leč jako kritérium pro individualizaci trestu je zákonem předepsán. Subjektem správního deliktu je zadavatel, zpracovatel nebo šířitel reklamy (fyzická či právnická osoba); k odpovědnosti za správní delikt podle zákona o regulaci reklamy se zavinění nevyžaduje.

Jestliže zavinění není znakem skutkové podstaty správních deliktů, které byly stěžovateli kladeny za vinu, pak ani při úvaze o výši trestu nemohla být zvažována konkrétní intenzita, s jakou by býval byl mohl být tento znak naplněn. Jak shora uvedeno, konkrétní stupeň nebezpečnosti deliktu pro společnosti (tedy jinak řečeno závažnosti) je dán především konkrétní intenzitou naplnění znaků skutkové podstaty deliktu - není-li součástí těchto znaků zavinění, pak pro výši trestu nemá míra zavinění relevanci. Nejvyšší správní soud také souhlasí s názorem žalovaného, že úmyslně šířená nezákonná reklama nemusí mít žádný pozitivní hospodářský dopad, zatímco nedbalostně šířená nezákonná reklama může mít velký hospodářský efekt. Co je však dále podstatné a pro námitku stěžovatele určující, následek jako znak objektivní stránky deliktu zde nespočívá ve sféře hospodářské soutěže či hospodářských výsledků soutěžitelů, protože objektem (chráněným zájmem) deliktů nejsou vztahy hospodářské soutěže, nýbrž shora uvedená ochrana zdraví a ochrana adresátů nezákonné reklamy, a proto následek, který jako znak skutkové podstaty deliktu musí být zvažován, je intenzita ohrožení adresátů reklamy, intenzita ohrožení ochrany zdraví. Stěžovatel se proto nedůvodně domáhá takového výkladu ustanovení § 8 odst. 4 zákona o regulaci reklamy, jenž by zahrnul pod pojem závažnosti (tedy společenské nebezpečnosti) i intenzitu zavinění, jež není znakem skutkové podstaty správních deliktů a ze zřejmých důvodů není ani uvedeno mezi kritérii § 8 odst. 4 cit. zákona, které je povinen správní orgán aplikovat. Obdobně to platí, pokud jde o požadavek vyhodnocovat postavení stěžovatele na trhu léčivých přípravků - jak shora vysvětleno, důsledky v oblasti hospodářské soutěže nejsou zájmem chráněným veřejnoprávní normou, kterou je zákon regulaci reklamy,

a proto nespadají pod pojem následek uvedený v cit. § 8 odst. 4. Tyto námitky tedy nebyly shledány důvodnými.

Pokud jde o kritérium doby trvání vytýkaného jednání, žalovaný se s ním v rozhodnutí podrobně vyrovnal, vyložil, které aspekty doby jednání jsou pro stěžovatele polehčující i které vzal v úvahu jako zcela relevantní pro výši trestu. Stěžovatel v žalobě vytýkal, že žalovaný posoudil toto kritérium „nedostatečně“; ovšem žalovaný hodnotil skutkově zcela přesně dobu trvání kampaně jako dvoutýdenní, hodnotil chování stěžovatele po upozornění, že reklama je v rozporu se zákonem (dobrovolně ukončil další šíření reklamy) i skutečnost, že letáky šířené mezi lékaři byly stále v oběhu. Městský soud v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že odůvodnění napadeného rozhodnutí vedle hodnocení povahy, způsobu závažnosti jednání stěžovatele obsahuje i hodnocení dalších zákonných hledisek a v závěru odůvodnění při konstataci přiměřenosti uložené sankce opětovně zdůraznil, že žalovaný zvážil všechna rozhodná hlediska včetně těch, která svědčila ve prospěch stěžovatele. Pokud stěžovatel založil svou žalobní námitku na jakési „nedostatečnosti“ posouzení doby trvání jednání, aniž by žalovanému konkrétně vytkl, které skutečnosti ohledně doby trvání vůbec nehodnotil a které mohly mít vliv na výši trestu, pak se míra přezkumu úvahy o tomto kritériu pohybovala zcela v rámci přezkumu správní úvahy, jak je s. ř. s. koncipována. Tato námitka je tedy rovněž nedůvodná.

K námitce poukazující na postup žalovaného v jiné věci (byť delikventem byl rovněž stěžovatel) může Nejvyšší správní soud pouze uvést, že tato námitka nebyla vznesena v řízení před městským soudem, ten ji tedy nemohl posuzovat a Nejvyšší správní soud tedy nemá co v tomto ohledu přezkoumávat (§ 109 odst. 4 s. ř. s. stanoví, že ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřihlíží). Nicméně lze konstatovat, že předmětem tohoto řízení byly delikty, jejichž skutková podstata spočívala v poskytnutí prospěchu, který nebyl nepatrné hodnoty a neměl vztah k vykonávané odborné činnosti a poskytnutí nepřiměřeného pohoštění ze strany stěžovatele v souvislosti s propagací léčivého přípravku H. na setkání 21 odborníků ve Velké Británii, přičemž faktor spotřeb léčivého přípravku podle výslovné dikce rozhodnutí ze dne 1. 11. 2005, které zdejšímu soudu poskytl žalovaný v rámci vyjádření ke kasační stížnosti, posoudil pouze jako informativní, nikoliv jako stěžejní pro určení výše pokuty.

Pokud Městský soud v Praze shledal pokutu přiměřenou, pak tento závěr sdílí i Nejvyšší správní soud. Žalovaný zvolil pro trest rozpětí podle § 8 odst. 1 písm. a), tedy do 2 mil. Kč, přičemž uložil pokutu ve výši 250 000 Kč. Jestliže ji shledal městský soud v souladu s principem generální i individuální prevence, pak i s tímto závěrem Nejvyšší správní soud souhlasí. Tolerovat porušení zákona v tak citlivé oblasti jakou je reklama na úseku léčivých přípravků, by znamenalo rezignovat na základní funkce státu při ochraně chráněných zájmů a hodnot, na jejichž žebříčku ochrana zdraví a života jistě zaujímají přední místa. Stěžovatel je významnou společností na trhu s léčivy, podle informativního výpisu z obchodního rejstříku činí jeho základní kapitál více než 1 mld. Kč, pokuta v této výši v žádném případě nemůže pro něj být likvidační. Trest byl uložen při spodní hranici zákonného rozpětí a byl přiměřený.

Poněvadž kasační stížnost je nedůvodná, Nejvyšší správní soud ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1, 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v řízení úspěšný nebyl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení; procesně

úspěšný žalovaný by takové právo měl, ovšem ze soudního spisu nevyplývalo, že by v tomto řízení vynaložil významně vyšší náklady, než které vynakládá v rámci své běžné úřední činnosti, proto soud rozhodl náhradu nákladů řízení mu nepřiznat.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejdou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. dubna 2007

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu

